

daniel murărita
în căutarea fricii

editura pim

daniel murărița
În căutarea fricii

editura pim
IAȘI, 2013

fotografie copertă:
cristian munteanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURĂRIȚA, DANIEL
În căutarea fricii / Daniel Murărița. – Iași: PIM, 2013
ISBN 978-606-13-1404-1

821.135.1-1

Editura PIM, Iași
ISBN 978-606-13-1404-1

© daniel murărița

dimineți
interioare

*Bătrânul meu ești tu,
iar marea este de nerostit.*

E. L. D.

FERPAR

oprește liniile,
neregulate impulsuri electrice.
heteronomă, inima mea
e un capăt

vin trenuri pe o ultimă pleoapă.

degetul de ghips al lui isus
e o șină de care se prind împăcat
soarele, copilăria, umbrele în procesiuni magnetice,
cercurile împietrite în teamă

pe furiș, cuiele vopsite ale iluziei
străpung spatele luminii
din răni mustind, ca dintr-o sferă cu numere loto,
vieți în pastişate variante

stația următoare s-a desființat.

spre un incert posibil vis
curios lumea coboară
încându-se în pași

fără dimineți
marea aceasta e un adevăr
subiectiv

HYMENRA

de lucrurile simple să nu te atingi
când poeții plâng, fugi!
harfele cotidianului coapte pocnesc strident
rupând la răscruți câte-o coardă, câte-un nerv
ideea își crapă membrana placentară
capătul lumii dezvelind
structurat

în icnet, obscur, surd, se dezvăluie cântecul.
sinele devenit slogan cade precum o umbră
în proiecțiile unui fotograf amator

lumea e o fabrică a izolării
pronumele pleacă publicitar spre un sărut anonim
pe hârtia fragilă a istoriei
deșertând parabolic carafe cu vin
și în urmă lăsând
lipsa de sens

GÂND CĂZUT

cuptoarele minții coc neastâmpărul firii,
vin întrebări ca la un praznic.
câtă însingurare în oase!

pe degete, mă număram
încercând a mă învăța singur.
un deget, un altul la fel...
și tot așa, ca și cum
dumnezeu – o mână de om
și el

apoi, ca o judecată, lanul de grâu,
câmpul întins imitând cerul,
maci nestăpâniți nedumerind legănări
în ațipire,
semne

atât, o aplecare de pleoape,
gând căzut, penel visând lumea, ea
era o limbă străină

EUTOPIA

dantelată cămașă de forță-i iubirea
în piepturi sinucigași cavalerii verbului
martori neliniștiți ai târziului
celulele
pastelând tușa nefericirii

viața e un manual
cioburile de oglinzi ale teoriei se-aștern
cum praful pe fiecare experiență
între durere și suferință radicalii, nuanțele
să găsească un echilibru
al metaforei

știu
eu sunt un fântânar
la porțile cerului
dumnezeu înnebunind
de dor

LUX AETERNA

oasele-s câmpii fecunde *de ce-uri* prelungi
atârând ca un ştreang fac
de netrecut lethe

e noapte. din perete doar becul
pastişează în nuanţe rugina ne grăbim
să îi spunem lumină

în odăi suspendate aiurea coaste rupte
pe o pantă abruptă alunecam
ne iubeam în sistem pauşal

suntem locatarii aceleiaşi gălăgii interioare
ne vom evita cum se cuvine vom crede
în tăcere ca într-o linişte

MITOLOGII RECURENTE

nărilor tăcerii vuiiau nepriceput anunțând trecerea.
câte-o urmă de dor călca fără milă bătăile inimii.
dospind durerile, prin răni respira
amintirea

strâns
ne legaseră imperfecțiunea, surâsul,
anumite priviri.
așteptând își va fi spus: întâia dată sexul
insinuat rugăciune era

de-atunci apele mereu în jos plecat-au în răzvrătire
nu tu somn, nu tu vis, ilogic trecut compromis

inima mea este un teatru cu agitații nocturne
gări cu trenuri murdare în care
sentimente urcă, sentimente cad

masca lumii de mazăgă
probând alchimii

fără exercițiu, urma teama
scenă obscură, stihii, patima întâiului cânt, singurătatea,
apoi nesfârșit pustiul

ca pe niște păcate minore
pe rând uitam cuvintele, somnul, visul
și în sufletul meu tăiam toate viile

ACTUL 2.1

solipsist
dumnezeu nu mai avea inimă,
i-o mâncaseră oamenii

ca o lege nescrisă, se oprește sângele spre îngândurare.
afaceri cu principiul fac doar poezii ce nu vor
în iubire capitolele să-și încheie

16

---

vedeți domnilor, patima este o curbă verbală
nu, realitatea nu e visul nostru iar ea
a și uitat dansul cadențat al ceasului
ce ne cheamă surd la nemurire
în valul unui pahar cu vin ce își reamintește buchetul
și triburile eului măucid personal
și trec peste mine istorii ca un truism
navetist prin mințile
tuturor

decupat din decor, mă opresc și eu,
tablou cu mine însumi și alte amănunte,
și vine vremea să plâng, să plâng mi se face dor
cuvintele se fac sânge, sângele oțet
nu, eu sunt spectatorul
care nu aplaudă
nu plânge

DEZACORDURILE MIRĂRII

între toreador și animal se trăsese linie.
gata, doamne!, am ajuns.

în umbră se topeau idealurile
rostul, coroziv, împlânta halucinant
în culisele oaselor
câte-un nerv

18

---

junghiurile, fundamentalistii necuminți ai clipei,
își propovăduiau stereotipiile
despre timp

ea îmbătrânea.

anii duși de râpă, arc peste povești, prinseseră miros
de anticariat.

inima-i avea genunchi, călcâie ades
în memorii fără sens pământul
diluându-i tăcerea

dezacordurile mirării vibrau prin articulații
dorul meu ca un tanc rusesc
încheind povestea

LOTUS

exfoliind amintiri
ochiul cădea ca o pânză de păianjen
pe o rană subînțeleasă

operam pe cord deschis
mă visam monet, băgam mâna până la capăt
prindeam roșul de un deget și
globule albe înfloreau
subit

cum câinii de vânătoare îmi tulbură sângele
calcificate gândurile mă întorc cumiți
în trăire

după dragoste rămâne doar cuvântul, îmi tot spun
și mă strâng în poziție fetală
și mor

DIVINAȚIE

inima mea e din piatră ponce.
între mistică și mistificare,
divizibilă, viața.

mă îndrăgostesc lucrurile de tine.
organic, predispoziții cronofage în mine se abat
și târziul devine o vină.

cu toată ființa mă arunc în sânge.
corpul mi se umple cu așteptări.
mă definesc.

înhă măm fluturii la o ultima rănire
și apoi plec să salvez marea din deschisă
cutia toracică a uitării.

nu uit. cerul e un drum, pietrele zboară.
surâd.
e joi.

ALB, CUSUR

fără mesaj
trecutul cu orbiri candidie.
suferințe retorice mitraliate-n stomac
tac

îndrăznesc. devin erou

22

---

ca o renunțare, pe tâmpile, lin
se târăsc ape
neînvățate, bătăile inimii
– false armistiții ale clipei –
mă îndrăgostesc

tac. devin ecou

DE LA ZERO ÎNCOLO

aburii inconștienței mă înalță speculativ
în știri repetate despre cursul îndoielnic
al vreunui talant

la bursa trecerii timpului
caut garsoniere fără confort,
fără tine

patima se negociază încă
prin porturile rătăcirii cafeaua se vinde
la vrac
tutunul e interzis

și ei ne privesc.

amprente sunt răni
în adevăr
zădărnicia clipei a ajuns
obeză.

ÎN CĂUTAREA FRICII

ÎN APĂRAREA UMERILOR

joc șah de unul singur.
pe linia dintre alb și negru,
la miez de noapte, clipa
centrând neterminate
puncte-acum

24

în mintea mea, femeia se cunoaște pe sine.
degetele căutânde, subțiri
dansul risipit simbol, nimic înțeleș, nimic tâlcuit,
pântecul rotunjind mirarea.
freamătul, suferința, îngândurarea.
călcâiele ofului, oful ațâțat și pieptul
bătut în pas domol de soartă
și linii ce nu sunt pe hartă...

las caii liberi, nebun fără frâu,
cad, mă înalț – repetiție generală
pentru uitarea de sine.

să atârne sentimentul, precum viața
învins, în turnul sângelui înfig
steagul alb.

AVATAR

îmi spunea tata
ochii sunt cumpene
se adâncesc în fântâni neștiute
țin în echilibru adevărul și ce-o mai fi
iar când nu se mai poate
curg

26

---

peste umeri cresc câmpii
ies țărani hotărâți la coasă
zâmbesc nuiielele în coșul pieptului
adăpostind câte-o pană de pasăre
câte-un zbor frânt
lemnele cântă bucuria crucii
pietrele crapă surâd
și bătrânii sunt
tot ce e mai frumos
pe pământ

îmi spunea tata
ochii sunt dumnezeu
cad în sufletul negat al omului
țin dorul și patima în făclii
iar când nu mai pot
de văzul lumii
se închid

ZGOMOTE ȘI ÎNDOIELI

captiv în memorie, rană închisă la o oarecare bursă,
cumpăr ceasuri
pe sinusurile rutinei toate fixate aiurea
limbile lor cadențând tropotele reci ale secunde

contururi, amprente parazite oamenii sunt
spirale întinse de-a lungul văzului/nevăzului
și nu se mai îndrăgostesc decât
dacă trebuie

cu praștia vremii mă surprinde în plâns
femeia-clișeu, sculptată arbitrar ancoră de os
și pașii cărați prin lume târfe în exercițiu par
teama – o profesie liberală aș putea să strig
verbul de ambră al mirării
să destram

dar nu, fanfare oficiale patrulează prin sânge
capătul văzut e doar o virgulă atârând ca un respiro

și mă rușinez în limba română a neputinței
și cad abstract ca o sentință
a vremii

PLEDOARIE PENTRU O FRUNZĂ-N VÂNT

hienele vârstei mușcă, rup carnea
în euharistii neintuite. călător între două mirări,
părinte/copil, fracție conjuncturală
– tată–amforă, fiu–ancoră –
pendulez ideatic în jocul de-a viața-ascunselea
și mi-e dor și surâd, ochii bătuți în cuie țintuindu-mă
și frântă de tremur îmi e sărutarea

30

---

pe dinăuntru,
sparg cimentul certitudinii cu o alta,
îndrăzneală imediată, spirală atavică, protocol al rutinei
această nerostire la timp.
supralicitez în gol – când e să fiu sincer –,
uit să-mi revendic îmbrățișările,
devin chirurg, operez fără anestezice
pește, memorie a peștelui, pradă, prădător
ca un circuit în care apele
doar stau de vorbă amintindu-și
capătul lumii

și fiecare clipă e un pat de moarte
și fiecare om, naiv, îndrăzneț și risipitor, o clipire a clipei.
delicatele noastre înfrângeri, importantele noastre izbânzi
stau aliniate în fața plutonului de execuție al inimii
când inima-i tăcere tradusă greșit
și dragostea, ca mersul pe bicicletă,
și dumnezeu e cercul, și dumnezeu e pedala
și noi, bătrâni simpatici, uităm
să mai trecem
pe roșu

POEM CU UMĂR

din zece în zece pași pitagora făcea câte-o catedrală
după primii o sută îl obliga pe kasparov
să-și asume pelerina stacojie și
sectei lui deep blue să-i întrerupă
principiul electric

mutaserăm pe negru. nimeni nu mai plângea

eu îmi imaginasem orașul ca un câmp de bătălie
caiet dictando cu mercenari semiotici
de-o parte bitum și azbest, de alta
iarbă și armatele cifrei doi

chopin mai trăgea o brazdă în suflete
camerele rămâneau goale, umerii grei
mâinile încurcau îmbrățișarea
după orgasm tușeam sec
se desprindea o lume,
o taină murea

suferința are o dinamică a sa, șopteau televiziunile
decantate rănilor sunt un construct lingvistic
dragostea, un punct ce se așterne după suferință
viața, un imens, amețitor și policrom ecran tactil
omul, un vârf
de deget

UȘOR ANACRONIC, UȘOR ANCORAT

am jurat,
în piața publică îmi voi zbura creierul cu naivități din rushdie
mintea eliberată de cuvinte să strige replici la negru
în trei puncte, în tine,
să tac

trișând, un mușchi intercostal se joacă de-a inima
prin sânge trec ambulante
subit pietoni se îndrăgostesc de lumină
proaspătă rănire

teama nu poartă mănuși
vine înlocuind șira spinării cu un lanț ruginit
lanuri de grâu par cărări în foame
rece e doar ademenirea
eu rătăcesc

caut în sânul ei sânul apoi urma de mamă
polemică a surâsului – mama e un animal sălbatic,

firul ierbii plecat.
gurile rele spun că oedip îmi joacă feste
teatru haotic aplicat exact încrâncenării de a vedea
în femeie femeia

prin euharistiile lui continuu ambulante
catedrale rămân urmele de-a lungul spaimei
o pată, un cuvânt, un rid
eu în sânul ei caut
lanul de grâu

DESPRE DEZNĂDEJDE, ÎNSTRĂINARE ȘI IRONIE

era frig nici nu mai conta ne făceam de cap
din crisalidele clipei fluturii zburau în stomac
ea credea în zodiac și părea
frumoasă

halucinant clipa cu viermii săi storc
pe obrazul neîntors lacrimile
lacrimile poartă cârje coboară
soarele-i noroi și noi care-ncotro
puneam virgule pe unde apucam

dumnezei la vârsta mirării eram
scriam scrisori, sacrificam litere și
el cu promoroacă pe gene se răstignează,
pe lemn cistos de răs
murea

SPECTRAL. JOCUL INTERIOR

sunt pradă.

pe harta căderii, pe coapsă,
ștearsă dâră de creion dermatograf strigătul.
În vârful degetelor mele pielea ta,
ca un carnaval, întinsă spre seară,
își joacă norocul.

aș vrea să strig. strigătul meu, târfă zgâriind tăcerea.

nările de cal ale amiezii înghit în nechez așteptarea.
nerușinate, ceasurile bat secundele în piuă
și-n creștetul clipei, la nesfârșit, se crapă de ziuă.
În mecanica acestei iluzii, mustul inundă.
perdelele sunt trase.

sunt pradă.

ÎMBLÂNZITORUL DE OBIECTE [atelier]

imberb, schilod adolescentul papini imită un truc
cearcăne fac obiectele nu mă ascultă orbesc
umbrele dansează în mine cu mine amețesc

structură chimică au spaimete
lumea împărțită la lume rămâne nimic
spaimete îngrașă

38

---

cercuri obeze se destramă în nimburi de sfânt
actorii aplaudă spectatorii tac tâmpi
timpul nu se mai scurge

geometric pe culoarele inimii calc bont
duc gunoiul și mă gândesc
la tine

NEGRU DENS

mi-a braconat o bătaie de inimă femeia în ie.
să nu râzi! în rănile cuvintelor femeia nu țipă.
ape dulci chicotesc despre val,
despre pești și tristeți fără mal.

ah, extrem de banal! urlă poeții fibrelor optice,
fire nerăsucite de cânepă sunt cromozomii clipei,
caierul gândului acesta nu-și recunoaște siajul,
punctuație în lumină sunt
păsările întoarse-n pământ.

și îmi amintesc și tac,
cum desene naive zboară spre tâmples,
copiii mei cum respiră, râd, fug, dansează,
și merg pe vârfuri când tati visează.
și îți amintesc și taci
câmpul rotund suferind pe sub maci.

SCRISORI NEÎNCHEIATE

ieșind din gerunziu împăcat
clipesc

și peste timbrele nelipite ale pleoapei
stă să plouă.

JOC ASCUNS

punea mâinile la ochi crezând
că nu se mai poate
vedea

lumea abdica subit
singurătăți carnivore se instalau flămânde
tristeți de-a valma căptușeau trupul și încă
din strigăt sugrumau
ecoul

amprentă nearticulată atent
moartea e un copil
care se joacă
pe întuneric

E, SĂ-I SPUNEM, LINIȘTE

jazz cântă și pietrele dumnezeu e singur în oraș
șobolani dresați de foame se cred fluturi în stomac
mă îndrăgostesc, inimile învechite eclozează și-mi spun
că moartea e doar prejudecată

e, să-i spunem, liniște
herghelii de cai troieni la porțile amintirii aiurează
păsări albe ca o abdicare se împletesc
în suflet efeb dumnezeu stă întins în hamac
păsări albe se fac clopote false în surdină
și bat a retragere în pereții sternului
și eu părere, și dor, și eu vină mai ales
mă retrag, mă întorc la mine însumi
ca un criminal la locul faptei

în inimă, devenită-ntre timp un padoc,
patrupede sinistre se-mping flămânde,
câinii minții colți albi își înfig
în pulpele cărnoase ale dorului și rup

ochii se întunecă, rulează un film monocrom
(cronică a unui surâs anunțat)
e un circ în celule, respir adânc și mă oblig să tac
să nu-l deranjez pe dumnezeu în hamac

OASE DIN CALC

întind venele să fac o praștie împotriva zborului.
În coșul pieptului își fac păsări cuibar și umbrele se ouă a mirare.
tata e un mecanism cu roți zimțate, în cer cresc dinți de lapte.

pe la încheieturi, urșa mare îi forța osiile,
articulațiile păreau lumină răsucind oasele în caiere.
ca pâinea caldă, mâinile-i crăpate scoteau aburi
în răni proaspete.

44

îmi imaginez că brațe nu am, în ferestrele pieptului se cască golul.
zvonesc bătăi de inimă să creadă lumea că suntem vii
și pete de cerneală se dau amintiri.

tata a îmbătrânit. și-a rupt roțile, ochii mi se închid cu ai lui.
într-o ultimă partidă de șah, el ar fi vrut un genunchi,
îi împrumut o gleznă și mut. lăsând privirea în urmă,
răsturnam masa, acopeream oglinzile.

RESPIR

în ochiul stâng, în ochiul drept
se sting țigări.
lumina are sex

maternitatea acestei întâmplări
e mereu plină de oameni care zac
tânjind după tine

pe spatele gol ca un palimpsest uzat
intuiesc conținutul
și cresc nesfârșit

năucitor cercul zilei are
marginile clipei
învinețite

DUMNEZEU NU E DINTR-O BUCATĂ

în fiecare om e o vină abstractă
ecou genetic pus la macerat
în lichidele disperării

priveam femeia singură, sânii goi și
golului îi decupam timid, amator marginile
da vinci stătea de șase, se scărpină-n ceafă
și ne mai arăta cu degetul tristeți
nesubliniate

șopteau muzele satanice versete cu spini înmuguriți
strigătul e singurătate aplicată
găseam respirația un deranj vocativ
alinieri astrale, erori de calcul zodiacal
și ce liniște se lasă uneori
în pieptul descoperit
ca un craniu

în cele din urmă, reveneam la înfometări inițiale
înjuram înghesuți la promoțiile luminii
mirosul de ceară se risipea
apoi crist rămânea singur și îndura
frigul

MORI

tresărirea e răsucirea oaselor din amintire
cenușa umbrei se târăște vâscos
pe râurile bengale
ale sângeului

plescăie mintea peste spaimă cu îndrăzneli tardive
prin mine don juan și don quijote
se bat, se spânzură benevol
pe aripile tinere ale aceleiași
mori

experiență a umbrei fără feed-back
sunt și cad
dintr-o rană în alta
aproximat

INIMI DE HÂRTIE

decupate dintr-o întâmplare
păreau

creioanele alunecau
căutând trei linii

oasele creșteau,
mă dureau

tristetea venea firesc
și tăceam

tristeți
utopice

Afară din case și duminici.

GIOVANNI PAPINI

PREJUDECATA CĂRNII

căderea pleoapelor, punți de netrecut
și tălpile, arhetipuri de pași.
mă revendic urmașul de drept al propriei căderi.
moștenesc umbre.

În viața asta, fiecare pe cont propriu.
uit și repetat fac afaceri mărunte cu sufletul,
mint, îi povestesc de una, de alta,
de ruperea pâinii cu mâna goală.

despre mine nu mai știu nimic.
inima e o născocire a cărnii.
copt, dorul meu se crapă în cuvinte.
eu tac cuminte.

VERSO

râuri înșelătoare, prejudecăți.
sunt reîncarnarea târzie a unui greier,
cânt foamea ca pe un imn de slavă
și în pieptu-mi, ca într-un târg,
isus se întâlnește cu caron.
negociază.

54

---

cumva să scape, trebuia să plece.
mă săruta pe ochi
de parcă ar fi așternut doi bănuți.
trebuia să plece.

dacă spun că viața e umbră,
umbrele rîd.
tresaltă.

ÎN ZODIA GRABEI

sunt un melc cu ochelari de cal. joc teatru, trag linie între mine și gând
ca un măcelar care dă jos carnea de pe os
fără să zgârie smalțul.

memorii recente mă predau, excurs haotic în mintea lui sisif.
sunt pus să mă învăț. bibliografie obligatorie – durerea de măsele
și întâlnirea cu tine.

într-un imediat fără astâmpăr, în mine, piatră unghiulară,
lăsând urme rupestre, contagiat cu interogații
sângele se târăște.

vin dimineți anonime, entorse ale gândului. trupe de ocupație sunt
sentimentele. roiesc, zgomot fac în pygmalionul așteptării
împânzind ca-ntr-un giulgiu sufletul, trupul.

pe umerii-mi acoperiți, aliniind planetele, ca o taină rătăcind în lume,
risipitorul de lumină – femeia
e rod dehiscent.

POVEȘTI FĂRĂ PERSONAJE

dumnezeu autist, eu o iubeam după mers.
simulacru votiv, jocul de glezne al inimii ne făcea
pacienți într-o necunoscută.

ideile se fosilizau. schimbam ilicit trăiri mascate în cuvinte,
sentimente nostalgice se îngroșau în inimă.
în inimă sângele naiv.

56

în cerul meu, intestinele încâlcite ale șansei mă rod ca pe un aliment.
privire căutând priviri, în apele tale, m-aș visa metaforă
ca-ntr-un gând curat de femeie.

viața e un exil în propria carne. nici un joc, nici o improvizație.
oamenii sunt nefericiți în atâtea feluri. tristețea se dilată
de la zgomot spre surzenie, tăcere, niciodată liniște.

din ropot în pas tăcut caii memoriei se sting, își înfig copitele în **nu**.
profesionist, îngropam disparat câte-o amintire. pentru asta
primeam un cocoș, un prosop alb, vin. alteori nuci aș fi vrut.

alegeam să văd partea plină a paharului, surâdeam,
mă îndrăgosteam ca o reductă de un câmp de bătălie
și dorul, erou în care nimeni nu crede, apărea firesc.

viața asta mă tolerează. exil intim, visul. și eu mă afund
în întuneric cum ciuturile cad, goale,
în fântâni.

BANALIZAREA UMBREI

nimeni nu e liber, mreje interioare țin neînduplecat socoteala sângelui.
mim cu sindromul cotard, întind mâna, mâna îmi cade.
ating pământul și simt că am mai multe călcâie
decât îmi imaginasem vreodată.

priviri insinuante părăsesc ochii spre tine.
dezamăgirea e un cearcăn, îmi spun, extensie matematică.
deasupra urmelor, în numele omului, înrădăcinată firea.
sângele, de pe securea călăului, strigă, mă evadează, stinge ecoul.
când ating rana, degetele-mi sunt coerente, suferința amuțește.
arunc zarul alterității și cade pe doi. clișeu, șoptești, iar eu încep
să dansez.

pariez pe suflarea călăului în ceafă. îți întind mâna.
te înspăimânți ca și cum pieptul frânt
e sinusoidă în mintea lui Dumnezeu.
Dumnezeul meu.

RĂDĂCINI

din gând improvizam ca un mistic o peșteră,
exersam narcotic căderea în sus.
Întunericul, coagulant, se depunea ca o crustă,
aripile rămâneau în jos, fluturi de azbest se eliberau din ochi.

trăiri mercenare salivau așteptând să-mi prindă bătaia inimii
în cuie. inima nu mai spunea nimic. nimicul părea un sens.
degete de sfinți se fac limbi de clopot în cătarea sternului.

pe furiș, îmi aruncam oasele la câinii vârstei să uit
și din umerii dezosați, ca o privire piezișă, se așternea mâhnirea.

ea închidea ochii, zvâcnind, mă salva de mine însumi,
mă îmbrățișa cum o ancoră nevoia de punct.

REFLEXUL TRIBULUI

crezând în lacrimă ca într-un negoț între ce e aici și ce va să fie,
oamenii tribului meu apucau femeia frumoasă și o mâncau cu inima:
coapsa, dansul, perfectă figura geometrică a sânului pulsând.

invidioase păsările cerului, jucându-se de-a cercul, dădeau rotocoale,
ochiului curios al devenirii să îi pună, de mătase, oblon –
pavăză lumii care nu a vrut să deprindă a muri.

60

---

după ospăț, rămâneau îndrăgostiți adulmecând plecări circulare.
dospind lumina, femeia tăcea, credea în stereotipii patriarhale,
credea cuminte în soartă. în umbră, cutumiar, tribul meu murea.

CONTURURI. GOLUL CA ABSENȚĂ

trag peste mine vulturii minții cărând înserări netocmite.
saltimbanc, trec de la un gând la altul și nu recunosc drumul.
cu dureri explicabile, neîncălzit, ani lumină se înfig în glezne.

tresalt asasin. într-o mecanică interzisă, principii frâng zborul,
răzbind prin noroiul aerului, aripile poartă galoși, poartă războaie.
regrete anacronice zgârie timpanul, unghii cresc în cuvinte.

măștile se învechesc, spectacol timid, și trist, și buf.
de nepătruns, capcane sunt celulele, vintre de bazalt – golul.
căderea, limită fluidă, mă înghite. peste ploi se aștern năvoade.

LINIA ÎNTRERUPTĂ

viața e reflexul necondiționat al lui,
cresc pe hârtie norii, semnele, iarba, mâna mea se întinde
în creștetul nopții timid contagiind singurătatea cu tine,
mă ascund într-o bătaie de ceas și te regăsesc,
habar nu am dacă tâmpla grea cară
pâini și saci de secară.

62

în loc de fum curg păsări, înecăcioase sunt nonculorile vrerii
și vraieste se fac într-o clipită sentimentele.
ar trebui puse stavile la începerea oricărui vis,
cerberi deghizați să curme, nemilos, pașii ruși de urme.

lumea e-ntoarsă pe dos, zidurile nu se înalță oricum.
fără să sper, eu cred în cărbune și-n os,
în linia întreruptă, în ochii care se închid
când rănile-i divulgă.

ÎNDOIALA MEA

mâinile-s atârând a abdicare, pașii cimentai în urme, ochii aprinși.
nu mă apăr, întors cu fața la perete, mă confiscă un verb.
în verbe un fel de înstrăinare se incuba.
în mine, câte-un animal rățacea liber, flămând
și în pântecul tău creșteam. puls, teamă, îndoială ades.

greșind, neașezat, neinițiat, luam viața personal, și mă durea
nu, spuneau bătrânii când îi lovea apăsarea,
datul nu e dat și nici clipă când în răni își face de cap.
taina e un cufăr de lemn, piei de vânat închid
și rostul, și frâul, trăirea așezându-se ca praful.

capăt de linie, tremurul emigrează în nord.
se țes nefericiri în alb, pete de sineală se întind, se destind.
înțepenit în mirare, opun harului un pahar cu vin, tresar și plec.
celulele mă bârfesc, chiot dau la zvonul că aș fi absent.
în pântecul meu cresc blocuri de piatră, străzi se aglomerează subit.

SEMN

clipe neutre vin șovăielnic. voluptoase par așteptările,
iluzii curtezane dau târcoale.

respir. aerul asistat intră-n plămâni cadențat bolero.
respir și mă-ndoiesc de aer.

coastele se rup, polemici mitice, visurile mint –
semn între carne și suflu, semn între noi și uitare.

DEFLORATĂ, LUMINA – SURÂS CLANDESTIN

timid ca o rană din copilărie, ca de umbra unui arhanghel speriat,
gândind că o să mor, stau și aștept asuprirea mirării –
cumpănă, curbă, umeri osoși, tălpile desculțe și... metafizica.
infirmă rază solară, privirea mea. și mă întunec, și mă înseninez
– dialectică teroare a trupului.

aud, fiecare capăt e punctul de unde vin întrebările.
mă uit în urmă și tac și nu mă pot aminti.
din trupul obosit se decojesc, pe rând, visele
și ochii mei sunt păsări și păsările umbre.
contradicțiile sinelui, contracții maternale,
mă trec prăpastia timpului – copil, bărbat, umbră și eu.

timpul rămas fără anotimpuri se crapă în zile anodine,
cai tineri nechează turbat, spintecat în căi e gândul.
cad în genunchi în cuvinte și-n lacrimi sunt șerpi.
deflorată e lumina, calmul timpului când tu ai fi dansat.
arahne doarme, suntem liberi. să dăm foc umbrelor și să fugim.

CARTOGRAFIA UNUI VIS PIERDUT

Într-o viață anterioară am fost o rană pe genunchii vreunui copil.

striga din urma mea un inorog, copitele-nfigându-și în plămâni,
și zbor, și cântec, și ecou în brâul sorții se făceau pierdute.
mă ocupau antarctice mirări și mintea-mi decupa din noapte păsul.
hărți cu hotare liminare se prelungeau în faptul meu de-a fi.
umbra, tremurând de frig, găzduia cu aceeași voluptate întunericul.
întinerise și cerul își rupsesse apa.

66

---

totul liniar. În mine, rămân trei puncte ca un aranjament funerar.

FALSE ÎNCERCĂRI EUHARISTICE

înstrăinată, ploaia alinia toate trăirile și ni le zdrobea de asfalt,
pași erau echimozele apei, tăceri converteau apăsarea.
ieșiți din rând, te-aș fi prins în brațe, tristă imaginație!,
de culorile lumii, de punct să ne scap.
și fiecare durere aducând ceva nou, și fiecare teamă fiind o chemare,
ficțiuni ebenine sunt trupul, gustul cărnii, pierderea.

îndrăzneț, nepriceput, mă îngropasem până la tâmpile,
mișcam câte-o pleopă căzută și inima se făcea mică, ar fi apus
pe muchia cuțitului dar nu mai știa pe ce parte a adevărului să stea.
și limba mă doare, și gândul, și boala de gânduri,
și nu știu cum să închid capitolul ultim despre cânt, despre frig.

despre ploi s-au spus atâtea și, parcă, niciodată ce trebuie.
vin înspre tine zâmbind, jumătate bărbat, jumătate ecou,
dansul halucinant al căderii să-l deprind și ascult,
insinuat, rămas neatins, sânul zvelt spunând povești.

ASASINAREA CONȘTIENȚĂ A ROSTIRII

te așteptam ascuns, nici eu nu știu, mă țintuiam pe roata norocului.
gândurile hăituind începuseră să aibă propriile sentimente.
bijutier orb, șlefuiam numărul impar, rănilor de aramă sedimentate
în cercuri frânte, mereu obscure, oprindu-mi îmbătrânirea.

stinse sunt privirile, orologii umflate ca o bubă respiră în gol.
inima bate pasul pe loc, sângele-mi ventriloc nisipos
înghite cuvintele. plecarea ta o să o scriu pe piele, pe hârtie
ape cumiști purta-vor valul, vâlul, visul și peștii.

tac. sânii tăi – două golgote jertfind trăiri ascunse.

CAMERA ALBĂ

vânător de priviri, mă trezeam buimac vorbind cu sine despre morți,
mințindu-mă că eu nu voi ajunge acolo, că singur pot prăsi lumina.
cu versul alb tăiam capul balaurului din stomac și,
ca în poveste, la nesfârșit, îi dădeau altele.

eretic gândul mă făcea să cred în albastrul derutant al cerului.
ascultam maria callas, mi se părea că plouă și a iubi ce rost să mai aibă!
aveam de împărțit ceva cu toată lumea, lumea nu mai avea nimic.
mă vindecau nepăsările și-n orice crucifix, gata să zboare, pândeau un crist.
aripi de lemn aveau și îngerii înjuțați la griji și la rost.

în trupul mățăsos al jocului, numai noaptea e în formă fixă,
fântâni adânci recucereau setea, neliniștea, abisul.
de nesomn, păienjeniș sinistru sunt capilarele, geometrii bizare ochii,
lacrimile nu mai știu prin ce colțuri să plece,
coloana vertebrală a plânsului frângând, plâng și
spinii cresc pe trupul uitării cum e taina stăpână pe toate
strigățele nerostite.

NOTE SECUNDARE

lumea mă privește ca pe străinul
lui camus.
nu am ucis pe nimeni,
părinții îmi sunt încă în viață

mizând pe dans, pe calcul, pe împerechere
priviri sexuate caută hulpav
femeile altor bărbați, bărbații altor femei
într-o loterie a cărnii
fără echilibru

pun în relație nevoia, ritmul sacadat al nevoii,
tentația de a surâde cu orice preț și condamn
bucuria simplă de a te fi născut într-o zi oarecare
lăsându-mă condamnat și eu

pierdut, pariul adevărului subiectiv e o capcană,
o ancoră ce te ține în plutirile propriului sânge
pentru că, vrând-nevrând, în istoria asta inegală
cu lumea nu te pui

spun și eu așa, resemnat al timpului care trece,
cu teama că dumnezeu gândește
la fel

ÎN PORTUL CUVÂNTULUI

am crezut că tu ai să mă ferești de virgule, suferințe bigote rânjeau.
numai gândul că nu ți-aș fi spus și gura îmi amorțea de atâtea cuvinte.
de-atunci, imberb târziu, spilcuit, mă droghez cu șoapte.
ceru-i de ceară și scrum, psihedelice răni mă târăsc prin fum,
ceru-i de ceară și scrum.

nu mai plâng, port autist o mască acoperită cu farduri sociale,
sunt geografia unei tăceri neasumate, cicatrice abstractă a frigului.
da, da, cunosc tăcerea femeii, colții genului înfipti în propria-mi carne.
știu, pe umerii osoși mă cară o vină, mă trădează, mă înlocuiește.

junghiul interior, sintaxa durerii – derivată a nefericirii, calcul eronat.
ochii salivau după o urmă de plâns, sfere mituind viitorul.
vederea mă lasă. vin gânduri, gânduri în orchestră cad.
trec peste umeri ca peste un amănunt, copilărie,
suflet chinuit în haine de gală.

în lună am văzut dintotdeauna un cavaler pe un cal eebenin,
poate un quijote luptându-se cu morile de vânt ale singurătății.
halucinez, uimirea polarizează dorul acesta epic și tentacular.
la judecata de apoi condamnat voi fi pentru că nu am mai crezut în nimic.

VULGATA

raiul e o maternitate, o cameră albă în care culorile,
în așteptări prelungite, trebuie născute cumva.
noi nu aveam mamă, înfrânții nu au inimă, nici zbateri alienate.
ghemul de închipuiri încâlcit viermuia sacadat în cernerea sângelui.
noi nu am fost zeei capricioși ai clipei, umbra orgoliului nemăsurat,
tăcerile noastre s-au scăzut între ele, lăsându-ne verba neîncheiată,
iubiri contondente, frici line și îngăduite vor reveni.

74

---

așteptând,
îi făceam nod aripilor, pipăiam, la sânul stâng un nodul îi părea,
e inima ta îi spuneam, nu o extirpa, fascinațiile luminii se vor elibera.
apoi acopeream cu rogojini roase ferestrele, aziluri creșteau în noi,
în noi se macerau vinovății. spoiam lucrurile cu trăirea interioară și
când nu ne mai conveneau le numeam gri.
nu, nonculorile nu există, materia are un soi de memorie,
irizație a ce va fi fost cenușiul. e numai o aparență ce își târăște
dărele prin iluzie și iluzia e rece, haita viselor mușcă,
pe rănile deschise lăsând doar sare grunjoasă
și în frig cultivată cu patimă panica.

în boemii de bivuac, va veni și moartea și va da bună ziua clipind.
vom ști, la salut nu vom răspunde oricum, ne vom preface ocupați.
retălmăcind noroiul vom înălța, precum un zmeu,
un *mare zid* din chirpici, să ne apere, să ne apropie de pământ.
peste rotunjimea anodină a unei seri, peste nervurile fragile ale unei stări,
când trași abătut la limanul somnului, *celălalt* nu contează,
completul de judecată e capul plecat, gândul cu plumbii
agățați de undița nopții, norii de sânge, greoi.

și trebuia să plec, grăbit, beat, animal căzut pradă,
cum neclintit năravul, cum neclintită pofta
livide cearcăne înmugurind duios întregesc portretul.
aproapele și departele meu, sinele meu parazit, traficant de oglinzi
într-o metafizică a neșansei mă făcea să cred în ea
și pe dumnezeu îl înjugam la toate speranțele și îl mințeam că
la capăt împărțim visul.

CEASURILE UNUI DOR RECTILINIU

76

---

aștept noaptea ca un copac mugurii pe crengi, ca pe-o cale lactee adăpată
ce linge tălpile sărate ale fugarilor. poate un râu care doarme eram,
visând mori, copii jucându-se ascunselea,
poate lumea revărsând cu oameni eram,
golul cu gelatina lui înecăcioasă,
infinat ca marginea geometrică a unui sicriu,
bărbat iubind femeia, cer aglomerat de nimbuși,
și-n loc de mâini, lumânări se topeau ca o idee fixă
pe epiderma din felii străvezii și furnicări feroce.

avea privirea grea, însărcinată cu toate căutările mele.
uimiri lehuze mă agățau în vertij apropiindu-mă, îndepărtându-mă,
decojindu-mă de un presupus suflet
cum șarpele de rândurile de piele ale minciunii,
la marginea apei pipăiam starea de lucruri dintre lumi,
arheologie imprecisă în lacrimă, cântec mut, cântec de leagăn.

amator, la porțile zilei de mâine ca un indice calendaristic fixat într-o joi,
mă dezosam imperfect, curgeam supurat într-un fel de neîmpăcare.

întorcându-mi privirea, venindu-mi la mal, m-aș fi dat pe bucăți.
nu mai ploua, pe ape nu mai mergea nimeni, se surpa uimirea și durea.
de la ea așteptam un ceas, timpul, ca o umbră hialină cu nume clar,
să-l dezbrace în toate clipele când mi se face dor,
dar ea vorbea de dali, eu, năuc, îl confundam cu picasso
și parcă nu mai conta deformarea realității din mințile altora,
pentru a muri se făcuse prea târziu, târziu pentru orice altă fericire.

TANGO

legătură între două clipe
fugeam de ploaie ca de mine însumi
sângele mă încolăcea perfid
absurdă idee spontanee
dor macerat în venin

forme abstrase coapsele sfidau așteptarea
trupul dizolvat în foame se scurgea molcom
din cremene păreau oasele scâncind

puneam întrebări aiurea
însăimântat de viață ca de moarte
mă prefăceam că nu mă mai gândesc
la nimeni, la nimic
povestea creștea în ochii închiși
marquez înțelegea sensul lucrurilor,
îl spunea tuturor și nescris rămânea
orizontul temporal arcuit
mereu alb

IMPRECAȚIILE SÂNGELUI

buze crăpate mi-ar fi dat vestea că sunt
amânam omoplații până la următoarea revelație
din inelele coloanei împleteam lanțuri
un fel de îmbrățișări dureroase

trebuia să fi scris cuvântul liber cu rostire cu tot
fără doruri abstractizate în plâns
fără plâns sprijinit în lacrimă ca într-un mal definitiv
fără iubiri târzii ce nu-și găsesc întunericul
fără temeri neîmpărtășite și ebenine
fără pronume subînțelese fără sensuri fără sens

tristeți în poziții fetale nu s-ar fi cuibărit
în rotunde golurile noastre

TAINA, ÎN FELUL MEU

lucrurilor să le identific zvâcnirea, să le găsesc numele,
rudimentar, cartografiam inima, o tresărire aici, un of acolo,
fără sentințe, relief, iluzii, vorbeam de iubire din auzite,
reflux în van, singurătate cu marea insinuate.
suferințe extremofile, vagante și vulgare mă stârneau,
doruri speculative anatomia năzuinței descărând
când în căderile mele nici eu nu mai exist,
nici lumea de dincolo, nici cea de aici

80

---

i-am spus lui sancho, îndrăgostit cum eram
nori se plăsmuiau în juru-mi, un fel de aură sură,
bizare sunt iubirile, anacronice, vâltori nețârmurite.
cailor durer nechează-n pudori, ai grijă la copite, copile!
sufletul, monocrom, e boala încă îngăduită a trupului,
bătăi de inimă, speriate de uși deschise brusc
îl anunță brutal, crud, lacom și ireverențios,
coastele cădea-vor din geneze repetate monosilabic
și le vom face arcuri să ne putem vâna
măcar câte o privire piezișă

șerpuind printre punctele de suspensie ale pulsului,
între indicativ și imperativ, viața e un neînțeles,
petreceam eroarea din subtext cu patimă interzisă
minunată, succedaneu otravă să nu îți pot spune

DESPRE SFINȚI CUBIȘTI

povesteam despre sfinți cubiști, cu mușchi de sticlă.

descărnat, sfântul anton evada neispitit
din pictura lui dali să îl salveze pe nietzsche
de un amor fati redundant.

în gândul meu, treceri de pietoni goale.
linii întrerupte, dureri mașinale în slow motion.
ne dor lucrurile evidente, capetele de drum marcate,
de celelalte nu ne pasă.

balansam un ceas în fața clipei să o hipnotizez.
timpul se dezbrăca, se întorcea pe dos
fără alegere, fără pudori programate
și clipa, în văzul lumii, îmi arunca lucrurile pe fereastră.
atunci profetul, plecând abătut pe tărâmul fertil al singurătății,
își luă cuvintele și le dădu corbilor.

saltimbanci, oamenii se gândiseră imediat la allan poe
și totul a fost luat în glumă.

până la urmă, fără să observăm, timpul ne omoară pe toți.

ORA FIXĂ A TĂCERII

ușile se zideau în densitatea nopții, facerea lumii era un capitol închis,
culorile atârnav în bernă. tristețea mea iskander se credea,
cădeau sub pumnul greu imperii și oasele creșteau în loc de iarbă.
sunt vocabulă de nespus și mintea-mi, acest alcov al înfrângerii...

eu plâng mereu. asta eram, o piatră pe care nu o cioplea nimeni.
se odihneau abrutizate șoaptele, din miezul meu făcându-și parapet,
corbi nesătui când ciugulind lumina, când provocând ecouri
atunci când aerul e plin de cioburi.

mă uită, las tâmpla-mi aspră pe sânul tău ca o iertare.
să-ți rezemi pleoapele pe-o așteptare, îți repetam,
singurătatea e o urnă funerară unde se adună nefericit
cenușa neputințelor.

PORTRET ÎN CREION

se abuză de fluturi prindeau fiecare cuvânt într-un insectar improvizat
golul din oase înlocuind măduva, vinovat se făcea năravul, călcâiul luminii.
priviri cernute cad braconate

pe coama clipei atârna legănată ca o speranță potcoava așteptării
nedeslușit crezând că avem norocul rotund
să ne vedem

tu nu ești femeia nu există există doar un soi de umbră
care naște și plânge, care plânge și se uită plângând victimă a nesațului
filosofie filocalie deget întins cauză pierdută și eu

tâmplă – zid vechi, răni verzi mușchii gândului cresc
ochii prisme ce încurcă refractată în capilare lumina
umerii ancore în zbor, rugini necesare, mâinile frământare tăcută
harta sânilor tăi neatinși palmele cântec
fluierele picioarelor gleznele tălpile prefaceri bucium cădere
inevitabilă prihană inima mea
o cutie a milei

ÎN CĂUTAREA FRICII

NEPUTINȚE ȘI ECHINOX

eu încep de-aici de la umărul tău stâng
oasele mele spadasini mereu nepuși în gardă

mi-ar fi plăcut să mă nasc
într-o limbă cu sens precis la o oră exactă
s-ar fi numit limba oamenilor pierduți, oamenilor căutați

86

---

părerile lumii contează apasă
brațul îndoielii pe coapsele inimii
repetam vorbe goale și deveneam idei fixe
să nu îmi vezi ochii te întrebam des
despre flori despre genunchi și genuni

timpul june decăzut! ce să mai înțelegi
furnicile mâncaseră notele de subsol ale pielii
simțeam fără frâu chemări fără cumpăt căderi
înnodam capilarele și la capăt le atârnam
panglici și clopoței și flori de nu-mă-uita
ca pe un mormânt neevocat

nu strigam nu ne auzea nimeni
respirația mirosea cumva a înserare
jucau teatru în aura noastră toți neaveniții
se curbau amintirile ca niște spânzurători
fir alb între tine și ce aș fi vrut
între viață și moarte apă și foc
mecanism liric apostat lapidar

nu-mi regăseam punctuația
absu știa, suferințele purtau botniță
strigătelor li se făcuse dor de umărul stâng
eu mă bucuram că nu puteai pleca și
primăvara venea fără să poarte tocuri

NESTĂPÂNITĂ POFTA

emasculat zeu sinucigaș, trândav,
dezertat din propria umbră dezertată propria umbră
revărsând zorile gândurile se depun clandestin
ca niște ouă de parazit

visând sfinți astenici tatuați pe coapse virgine mă imaginam mătăhălos cu
umeri lați brezaie în bătaia vântului speriiind copiii ori cal breaz într-o herghelie
mitologică dând cu oja roz pe copite și cu hypnotic poison pe coamă să atrag
să conving greuceni feți-frumoși să mă înghiontească cu pintenii în coaste așa
cum soldații cu sulitele pe cristos sau măcar vreun cubist să îmi ceară să
rânjesc a poză pentru vreo încurcătură cromatică

sinuzită a timpului, rutină previzibilă viața drojdia sufletului,
vodevil de catifea pofta nestăpânită pentru plâns

MISTER *[impromptu]*

cuvintele erau tocite de-atâtea guri ce le vor fi folosit.
În zațul tăcerii sfinte treimi ghiceau ceremonii, sensuri.
spun și eu cum vorbesc bărcile scufundate pe fundul mării,
ochii îmi sticleau în culoarea unui sicriu dat cu baiț.
inima se făcuse o lupă mărintd juliturile genunchilor
din copilărie nu îmi mai aminteam nimic,
nici o babă nu mai descânta, nu mai căuta în bobi.

noi nu vom putea fără durere, au spus.

mă dezbrac de culoare, dumnezeu nu mai vorbește.
decojeam călcâiele de pași, lustruiam rana, oasele creșteau.
sufletul, ca ochiul, se curăță singur.
mă loveam de lucruri, din noi săreau feluri ciudate
de singurătate mutantă. să mă doară, eram stânjenit.
atlant pe sârmă, pe firul ariadnei fac acrobații.
te rog, desenează-mi un fluture, am învățat să dansez.

chiureta literei ucide gândul. cerul va fi variabil.

LIMITA E ATUNCI CÂND MĂ TEM

limita e atunci când nu te-ai oprit

mă învârt în cerc
crezându-mă cerc, punct, pată cumva solară
pânzele înălțate se umflă, flutură obeze
un aer pe care nu-l mai pot respira
vârtej e plămânul lucrurilor
capăt, nod împletit din atâtea controverse
și cad apneic în neajunsul de a visa
și golul cască a somn înghițind inconștient
și din prapurii minții plăsmuiesc fără oprire
zmeie

limita e atunci când cuvintele nu există

mă rătăcesc în propriul vis
cerc devenit carne, carne momită cu sine
și oasele sunt hărți șterse, oasele sunt câini
înfomețați și prinși în lațul căutării

și, să scap, ca pe rugăciunea lui isus,
„să nu sperii” îmi repetam,
puneam degetul pe rană și
apăsam

ÎN SPATELE LINIEI

în alcool, castrate iluziile, decapitate aşteptările,
vitrării, promisiuni deşarte ale culorii
aş atârna de peretele serii, în cui, oboseala zilelor
funia înnodată de-atâtea ori de cât am visat.

moartea ca lumina, nu avea sex, netrimisă
venea şi îşi vedea de-ale ei.
ca o împărţire în silabe cristos îşi ieşise din minţi,
ne aminteam reciproc rostind apăsat pronumele tu eu
furam cărţi, le citeam pe furiş pipăind litera
şi zmeul se înălţa, câmpia era liberă.
îngeri poligami surprind cadre, atenţie!, se filmează
(şi în filme oamenii se sărută mai des)

ne plăceau străinii, privirile străine
în trenuri, atingerea călătorilor, globuri de cristal
în care nu se desluşeşte nimic
şi ne visam în tot ce îndrăgostitul face să mişte
şi ne-aminteam cum pentru o notă bună

înfigeam în trupul firav al fluturilor ace voodoo
sufletul castrat la ultima atingere
era prins cu bolduri de omoplați,
cămăși apretate îl ascundeau de cruciații zilei.

m-aș fi gândit la tine dar mi-a fost teamă
ciocane, stropii de ploaie, lovesc tâmpile acestui prier
cum se rostogolesc valurile, împăturindu-se,
încercând să se adune tumular

să nu par ieșit din rândul lumii
pariam pe vascularizarea limbii române și
din vene făceam o hartă

EFFECTUL DE SERĂ AL SINGURĂȚII

intrasem în linie dreaptă

mă înspăimântam de propria reflexie narcisism interior
dezafectact ars amandi
mimetic mă închideam stângaci subit în turnul de fildeș al însingurării
epiderma mă strângea ca într-un pumn
dumnezeu era curios, știa totul
firele gândurilor mele duse de valuri le încâlcea punctând uimirea
și peste pleoapa luptându-se cu refluxurile ridurilor
lăsând un strat vâscos de întunerice leonard cohen balansa între
luxura propriilor reflexe și plâns și nu îmi plăcea
cuvintele putrezind de lehamite falsă stare de grație fără grațieri inerente
ignar eu mă visam fericit curat nevinovat
căzut în urma unui neclar orgasm prim ca un taur răpus în coridă
sub privirile hămesite ale lumii care vede în sânge vopsea cinematografică
meli gibsoni și cristoși inspirați de moment
salvări tele-vizate și jocul unsuros al tragediei
de a nu muri până la capăt

nu se va schimba nimic

paparude ascunse în boji descânta-vor fără noimă
inima va trage în continuare clopotele
să nu mai plouă nebun în prejudecata cărnii
ochii vor însera aşteptările
descântecele destrămându-se în interjecții ofuri
buricele degetelor vor dansa în căutarea rănilor
iar el harta gândului meu va distruge
neînțelegând coordonata înfiptă în tremur
bucuria domoale de a te fi iubit doar pentru glezne
spaima că m-aș fi putut împlini doar printr-un dans minor
sau un sărut ca un salut de bun rămas
lăsat trecător pe prispa umerilor
îmbătrâniți deja

REFLUX PĂTIMAȘ

în așteptare totul pare egal
numai pronumele se pun curmeziș în oglinzi neșlefuite
cap retezat al medusei devine clipa cu arhonții săi repetenți
eroi suavi, sanguini sunt trimiși la pieire
reflux pățimaș să fi fost gândul
că dragostea e doar o poveste
pe care ar spune-o, câteodată,
inima la gura sobei
unei amintiri

96

---

ne împovărăm la fiecare supărare
[vacarm pentru ofuri nerostite]
cu câte-un deicid timid
cu câte-o umbră neregăsită
cu câte-un dor aleatoriu, anodin
și foc dăm aripilor crescute
fără îngăduință

tristețea ca un număr prim se împarte doar la ea însăși
tristețea ca un bun rămas dezlegând misterul lasă
sufletul privind în gol ca un
câine bătrân

ECOURI

tăcerea părea o structură laxă
absurditate elastică între dureri sinonime
între aici și acum, între eu și aripă
sterp tărâm vâscos

de pe ziduri ochiul crăpat al lui crist
ca un ceas solar
scruta

umbra se păta cu sine
lazări ursuzi se cuibăreau în noi, refuzau nesomnul
aerul pătrundea până la os ca un hoț lăsat liber
până când cuvintelor înecate cu sensuri
heimlich le strivea pieptul ca o remușcare
în rost

trib dogmatic conștiința acuza copilul zurliu
că din joc pe Dumnezeu l-a omorât și
i-a furat calul

POEM CU 7 VIRGULE ȘI UN PUNCT

asta eram, destrămare și cânt

redevență pentru îndrăzneala de a visa dincolo de contur,
umbrelor noastre fără tiv le amputam câte o nuanță,
fire aspre se înnodau întâmplător puncte gri fixând în ochi, în piele
sufletul era numai mucuri de țigară rămase nestinse,
capete de drum tăiate pavând cu solzii friabili ai tăcerii
trupul tuturor clipelor

caut în lucruri fapta, urma că ai trecut pe aici
cartilagiile memoriei ascund legende cu îngeri
sibile, vestale inventând dansul cast
în care m-aș fi prins

aerul se contracta în plămâni
se făcuse prea frig pentru atâta gol și cald
pentru sufletul ce ar fi vrut să iasă.

DEVENIND O MINCIUNĂ

sunt trist ca o umbră ce nu își mai găsește obiectul
fără margini, inima mea e o gaură
bate vântul ca un orologiu prin încheieturi
semnând sentințe

din frunte, coborând ușor, ca un mir,
sinuzite pulsează în vieți de apoi
respirația

disperări cutanate mă înlocuiesc
oasele cresc

a fi fericit e o vină

TĂCERI COMPROMISE (ADDENDA CORRIGE)

cum imperfecte zmeiele de hârtie cucerind țăriile,
năvalnic, între noi se înălțau albe zidurile din senzații placebo.
smulgeam cuvintelor îndrăzneala dezbrăcării și mă temeam
de diminețile interioare, anonime când gândul m-ar fi sedus
experimental. și mă temeam.

dejucând mitologii cu miză parentală, abstracte, din vis
cununiile se lepădau a treia oară de incubus și succubus,
aripile de pluș ale patimii se deslușeau vinovat, haotic,
a nedumerire scrâșneau niște pleoape mecanice,
când yin, când yang, când ding, când dang.

tăceam... și teama se dilua într-un punct.
vinovăția își măcina nisipul, carne fragedă clepsidra tristeții.
plânsul, în cadențe cuprinse de frig, nevăzut se făcea,
inima, gândul, lup-dup, lup-dup, tăceri compromise.
aerul rarefiat, distant, îmi priise – copilul din mine murise.

perspective

ROSTUL POETULUI

Poetul este o ființă privilegiată. Are puterea să scurtcircuiteze discursivul, și ce rezultă e un arc electric care transformă biete cuvinte în plasmă ideatică. Transformarea cuvintelor în stări afective incendiare sau înghețate n-ar fi posibilă dacă ele, cuvintele, nu s-ar fi desprins la rându-le, ca niște exilate ce nu mai suportă avalanșa aluviunilor existenței, din laboratorul efervescent al căutării. Poezia caută, ca orice formă de artă, particulele elementare ale *fiindului*, și cum acestea sunt puse în lume de mintea umană, se revarsă asupra existențelor, revigorându-le. Poezia lui Daniel Murărița adulmecă parcursuri esențiale, și ca un pelerin al umanului abuzat de prea multe alternative falite, bate la porți știute și neștiute: „și dragostea, ca mersul pe bicicletă,/ și dumnezeu e cercul, și dumnezeu e pedala/ și noi bătrâni simpatici, uităm/ să mai trecem pe roșu” (Pledoarie pentru o frunză-n vânt)

Dragostea și cuvintele sunt uneori într-o relație de complicitate ștregară menită să deconspire spaima: „după dragoste rămâne doar cuvântul, îmi tot spun/ și mă strâng în poziție fetală/ și mor” (Lotus). Poetul este asemeni unui conștient explorator al sensului, prin săpături pe cont propriu, ajunge la izvor, el știe că este „fântânar/ la porțile cerului/ dumnezeu înnebunind de dor”. Cuvintele au o supradoză de îndrăzneală care uneori țintesc spre lezări ale formalismelor de toate felurile, alteori spre destituiri ale așteptărilor cumiți. Poezia lui Daniel Murărița este tocmai suspendarea bine-știutului, de la-sine-înțelesului, este explorare a neștiutului și a imprevizibilului: „îmi spunea tata/ ochii sunt cumpene/ se adâncesc în fântâni neștiute/ țin în echilibru adevărul și ce-o mai fi/ iar când nu se mai poate/ curg” (Avatar). Poezia Avatar mi se pare a fi de o nesfârșită candoare. Ființa descompusă, fragmentată, dar și re-esențializată, concentrată în privire, această ființă supusă la

irepresibile presiuni, are ocazia defulării, a depresurizării: „îmi spunea tata/ ochii sunt dumnezeu/ cad în sufletul negat al omului/ țin dorul și patima în făclii/ iar când nu mai pot/ de văzul lumii/ se închid.” Căci ce să fie omul, decât „o clipire a clipei”? Timpul este un hoțoman necruțător care aruncă viața părintelui pe umerii fiului și aceștia devin mai grei, fără ca cei paterni să-și subțieze povara... „hienele vârstei mușcă, rup carnea/ în euharistii neintuite. călător între două mirări/ părinte/copil, fracție conjuncturală/ – tată-amforă, fiu-ancoră –”

În căutarea fricii pune cititorul pe o dublă pistă: *Dimineți interioare* și *Tristeți utopice*. Când citești *Diminețile*, trebuie să fii dispus să te întâlnești cu tine cel ascuns, cu straturile acelea magmatice, informe, care se lasă greu dibuite și aproape niciodată pipăite. Ai acolo un mic rețetar al înțelepciunii: „de lucrurile simple să nu te atingi/ când poezi plâng, fugi!” dar pe care nu poți decât să-l privești, nicicum să-l urmezi căci poezia este o captare în evanescentă: „ideea își crapă membrana placentară/ capătul lumii dezvelind/ structurat” (Hymenra) Uneori trebuie să dai cu hărnicie la o parte materia organizată frenetic în oase, mușchi, sânge, nervi ca să descoperi pitiță undeva, la umbra unei neștiute emoții, *ființa*. Identitatea nu se oferă pe tavă, ea nu urcă spre conștient într-o spontană țâșnire, poetul mai degrabă plonjează, se scufundă, face exerciții de oceanografie urmate apoi implacabil de alpinism „cad, mă înalț – repetiție generală/ pentru uitarea de sine”(În apărarea umerilor). Inima este un centru pulsatoriu al căderilor și al recuperărilor alpine: „inima mea este un teatru cu agitații nocturne/ gări cu trenuri murdare în care/ sentimente urcă, sentimente cad” (Mitologii recurente) Căderile, urmate sau nu de aruncări în înalt, sunt leitmotive: „atât, o aplecare de pleoape,/ gând căzut, penel visând lumea, ea/ era o limbă străină” (Gând căzut) Căderea ca alunecare într-un pliu pe care lumea nu-l mai vizitează, lasă loc singurătății care pentru poet e mană cerească: „pe degete mă număram/ încercând a mă învăța singur” Singurătatea, de care se fuge atât, în lumea noastră modernă, este laboratorul plămădirii de sine. Nu te poți aproxima din goana tumultului cotidian, ai nevoie de o margine de lume din care să privești, căci „lumea e o fabrică a izolării/ pronumele pleacă publicitar spre un sărut anonim” (Hymenra) Lumea aceasta privită printr-o lentilă a singurătății se arată desfiguratoare, gata să pulverizeze identitatea într-un praf al impersonalului. Singurătatea însă,

condiție a reflecției, nu se confundă cu însingurarea, premisă a disperării. Lumea aceasta, dar și cea interioară, și ea sofisticată, privesc printr-un ciob interogativ, duc la un festin al solitudinii: „cuptoarele minții coc neastâmpărul firii./ vin întrebări ca la praznic./ câtă însingurare în oase!”

Timpul își bate ritmul trecerii într-o alertă care alungă tinerețea, împlântând gândul poetic în plină iarnă cronologică: „junghiurile, fundamentalști ai clipei,/ își propovăduiau stereotipurile/ despre timp// ea îmbătrânea.” (Dezacordurile mirării) Timpul este cel care, în goana lui turbată, pierde din ghearele rapace nu oameni, nu identități, nu persoane, ci forme, tipare, stereotipuri: „cu praștia vremii mă surprinde în plâns/ femeia-clîșeu” (Zgomote și îndoieli).

Actul 2.1 este poezia pe care eu, cititor intimidat de poezie, obișnuit mai degrabă cu hălci de proză luxuriantă, o consider cea mai elocventă. E un fel de platformă poetică, un dicționar explicativ al demersurilor poetice. Poezia intimidează prin faptul că nu poți intra în ea cu cuțitul la brâu, cum o poți face cu proza. Cititorul de poezie își lasă încălțările cu mult înaintea pragului, înaintează spre cuvinte în vârful picioarelor. Nu poți intra în poezie sforăind, și nici cu ochii holbați spre detalii interioare. Contrariantă este lejeritatea cu care postmodernistul îl amestecă pe Dumnezeu și toate ale cerului în treburile sale. Daniel Murărița nu face nici el excepție de la această gestică. Sacrul e adesea destituit de un omenesc, prea omenesc, și m-am întrebat, inoportun, sunt sigură, de ce? Ei bine, e așa cum știam de la Nietzsche încoace: „solipsist/ dumnezeu nu mai avea inimă/ i-o mâncaseră oamenii” Sângele, această materie sublimă, își poate suspenda circuitul său pur biologic de dragul raționamentului, al gândului: „ca o lege nescrisă se oprește sângele spre îngândurare./ afaceri cu principiul fac doar poezii ce nu vor/ în iubire capitelele să-și încheie” Realitatea nu este visul poetic, este afacerea altora, ea uită ceasul „ce ne cheamă surd la nemurire/ în valul unui pahar cu vin ce-și reamintește buchetul” Poetul e fărâmițat într-o multiplicitate a eurilor care se revarsă apoi într-un alt fluviu de multiple: „și triburile eului măucid personal/ și trec peste mine istorii ca un truism/ navetist prin mințile/ tuturor” Dinamismul acestor ciocniri frenetice are tocmai efectul contrar, adică oprirea: „decupat din decor, mă opresc și eu,/ tablou cu mine însumi și alte amănunte,/ și vine vremea să plâng, să plâng mi se face dor” Nu e

posibilă cugetarea fără scurtcircuitarea mișcării, iar când aceasta se produce, declanșează declicul lacrimal care, sublimat, trece în cuvinte. Poezia este deci o recristalizare a lichefiatei dureri: „cuvintele se fac sânge/ sângele oțet”. În final, intervine interdicția poetului pusă sieși de a participa la spectacolul durerii: „nu, eu sunt spectatorul/ care nu aplaudă/ nu plânge”.

Cititorului îi rămâne deci rolul de spectator care, năuc sau intoxicat de luciditate, poate aplauda și, dacă are chef, el poate plânge în voie. Poetul este cel care desferecă lacătul emoției, el e privirea ațintită spre zărilor altfel greu accesibile.

Valeria Roșca

SINGURĂTATEA, DRUMUL SPRE SINE

Discurs liric întors paradigmatic spre interioritate, poezia lui Daniel Murărița reprezintă, în primul rând, o provocare adresată cititorului abstract. Uzând de un limbaj intelectualizat, poezia se construiește aparent mozaical din felii de viață transfigurate metaforic. Atitudinea eului, Narcis întors asupra-și, trădează teama prospecțiilor hazardate: „fără dimineți / marea aceasta e un adevăr / subiectiv”.

Sub semnul subiectivității asumate, volumul aduce în prim-plan, în mod programatic, condiția poetului („când poezii plâng, fugi!” – apare sentențios îndemnul eului liric). Sensibil trăitor al unui cotidian revărsat peste marginile firii, eul liric își asumă sarcina transfigurării în „cântec” a icnetului. „obscure, surd” generat în mod fundamental de ireversibila depersonalizare a individului căzut sub vremuri: “lumea e o fabrică a izolării / pronumele pleacă publicitar spre un sărut anonim / pe hârtia fragilă a istoriei”, lăsând în urmă „lipsa de sens”. O lume golită de semnificații; o lume condamnată la un iminent haos. Căutarea sensului poate fi întemeiată doar în măsura în care acesta a existat vreodată.

Luciditatea eului în radiografierea vieții e sfâșietoare, dar definitorie, de vreme ce „cuptoarele minții coc neastâmpărul firii”; cu toate acestea, constatarea propriei solitudini e de netăgăduit: „câtă însingurare în oase”. Creația se convertește în subtil proces de autocunoaștere, premisă absolut necesară în abordarea ulterioară a universului:

„pe degete, mă număram
încercând a mă învăța singur.
un deget, un altul la fel...
și tot așa, ca și cum

dumnezeu – o mână de om
și el
apoi, ca o judecată, lanul de grâu
câmpul întins imitând cerul [...]
atât, o aplecare de pleoape
gând căzut, penel visând lumea, ea
o limbă străină.”

Volumul continuă astfel pe linia textelor programatice, de tip injonctiv în descendența lecțiilor stănesciene: „știu / eu sunt un fântânar / la porțile cerului / dumnezeu înnebunind / de dor”. În ciuda pesimismului declarat în titlul volumului, eul rămâne un luptător, un mediator între lumea străină ce i se refuză și transcendența promisă de creație. Frica se resemantizează, vorbim mai degrabă de o teamă organică de răspunsuri: „oasele-s câmpii fecunde «de ce»-uri prelungi”. Tăcerea rămâne, în fond, maniera modernistă de a evita contradicțiile, problematizările, însă nu e nici pe departe liniște. Pactul pare a fi acceptat: „vom crede în tăcere ca într-o liniște”. Iubirea pare să-și piardă substanța. E o stare, prin urmare – condamnată la vremelnicie. Paradigma recunoașterii de sorginte hegeliană propune, probabil, una dintre cele mai frumoase și pertinente structuri de interpretare a iubirii. Mișcarea recunoașterii e recunoscută în variate ipostazele relațiilor interumane. În mod ideal, recunoașterea presupune trei acțiuni: eu mă recunosc în celălalt, eu sunt recunoscut de celălalt, eu îl recunosc pe celălalt, toate trei trebuind realizate, simultan, de ambii protagoniști. Mișcarea rămâne aici proiecție utopică. Principial, ea ar presupune două identități, două conștiințe-de-sine, scopul fiind atingerea esenței proprii, a individualității proprii, precum și certificarea valorii acesteia, notează Marta Petreu¹ într-un eseu pe tema în discuție. Dacă în cele mai multe cazuri, cea de-a treia acțiune (eu îl recunosc pe celălalt) este suspendată, aici nici primele două nu se mai susțin. Eul nu se poate re-cunoaște în celălalt de vreme ce nu se cunoaște pe sine; recunoașterea presupune dublarea procesului inițial. Din această perspectivă, timpul se râncezește: „anii duși de râpă, arc peste povești, prinseseră miros / de anticariat”.

---

¹ Marta Petreu, „Hegel și utopia recunoașterii”, în *idem*, *O zi din viața mea fără durere*, Ed. Polirom, Iași, 2012

Dorul trimite înspre fantasme, înspre umbre, înspre proiecții idealizate, anulând ca subiect prezența concretă, imediată. Permanența căutării căreia i se refuză finalitatea este transcrisă impersonal, tocmai prin concentrarea semnificațiilor: „zădărnicia clipei a ajuns obeză”.

Lubirea ar putea deveni șansă a salvării, a re-cunoașterii sinelui: „în mintea mea, femeia se cunoaște pe sine”; femeia poate fi sursa echilibrului într-o lume devastată de permanente schimbări, de continue rătăcirii: „mă îndrăgostesc lucrurile de tine / organic, predispoziții cronofage în mine se abat / și târziul devine vină” (Divinație). Plonjarea în viață e râvnită, căci eul se caută pe sine: „cu toată ființa mea mă arunc în sânge / corpul mi se umple de așteptări / mă definesc”.

Lirica lui Daniel Murărița respiră ecourile mișcărilor ascensionale, căci zborul apare frecvent, într-un prezent continuu: „în hămăm fluturii la o ultimă rănire / și apoi plec să salvez marea din deschisa / cutie toracică a uitării”. Depășind simbolistica primară, cea a imponderabilității și instabilității, fluturele poate fi simbol al renașterii prin întoarcerea înspre sine; este o altă expresie a sufletului în căutarea divinului „mistuit de iubirea mistică”². Tot fluturele păstrează prin mișcarea sa rapidă a aripilor nostalgia trecerii timpului, în viziune modernistă resimțită drept criză. Zbaterea rămâne totuși condiție a vieții. Poezia devine, în atari condiții, clipă suspendată, clipă smulsă uitării. Cerul e drum, în vreme ce pietrele zboară. Imaginarul poetic și soluțiile de transfigurare artistică sunt impresionante: pietrele, simboluri asociate dimensiunii telurice, finite redau mai degrabă limitarea insului, structură imaginară anulată imediat de imaginea zborului, a înălțării. „inima mea e piatră ponce” spune cu firească naturaleta un alt vers. Piatra anulează principial orice manifestare a spiritului. Piatra, notează Corin Braga, „este imobilă pentru că nu există în timp, ci numai în spațiu. Cronos nu are putere asupra ei, piatra nefiind alterată de trecerea eonilor. [...] în interiorul pietrei, timpul încetează să curgă”. Pietrele revelează omului „puterea, duritatea, permanența. Hierofania pietrei este o ontofanie prin excelență: înainte de toate, piatra este, rămâne mereu ea însăși, nu se schimbă, îl impresionează pe om prin ceea ce are ireductibil și absolut și, făcând aceasta, îi

---

² Cf. *Dictionarului de simboluri*, vol. II, Jean Chevalier, Alain Gheerbrant, Ed. Artemis, București, 1995.

dezvăluie, prin analogie, ireductibilitatea și absolutul Ființei. Surprins printr-o experiență religioasă, modul specific de existență al pietrei îi dezvăluie omului existența absolută, dincolo de Timp, invulnerabilă în fața devenirii”³. În lirica lui Daniel Murărița, pietrificarea poate deveni subtilă sustragere din mecanismul implacabil al unei existențe sub imperiul lui Cronos. Pactul cu realitatea imediată este pulverizat de conștiința tragică a trădării: „nu uit. cerul e drum, pietrele zboară. / surâd. / e joi”. Surâsul devine mască intelectualizată a înțelegerii, joia păstrând reminiscentele simbolice ale trădării biblice.

De remarcat în volumul de față este faptul că anumite simboluri sunt recurente: *macul* (simbol al frumuseții, al vieții, al pământului, dar, în egală măsură, puterea somnului și a uitării: „și îmi amintesc și tac, / cum desene naive zboară spre tâmples, / copiii mei cum respiră, râd, fug, dansează, / și merg pe vârfuri când tati visează. / și îți amintesc și taci / câmpul rotund suferind pe sub maci” (Negru dens), fluturii, *păsările* (efigii ale sufletului, simboluri ascensionale refuzate de legarea organică de contingent, dar tânjite tocmai prin recurența cu care apar: „întind venele să fac o praștie împotriva zborului. / în coșul pieptului își fac păsări cuiabar” (Oase din calc), „în loc de fum curg păsări” (Linia întreruptă), „ochii mei sunt păsări și păsările umbre” (Deflorată, lumina – surâs clandestin), „din gând improvizam ca un mistic o peșteră, / exersam narcotic căderea în sus. / întunericul, coagulant, se depunea ca o crustă, / aripile rămâneau în jos, fluturi de azbest se eliberau din ochi”, (Rădăcini). De asemeni, câmpul semantic al *apei* este amplu imaginat: regăsim la nivel textual lexeme precum: valul, peștii, marea, malul, ploaia. Apa, matrice a vieții și a morții, își pulverizează semnificațiile particularizate în întreaga scriitură. Valurile păstrează semnificația principiului pasiv, subliniind o oarecare neputință în survolarea contingentului, definit excelent prin metafora cercului: „năucitor cercul zilei are/ marginile clipei / învinețite” (Respir), „invidioase păsările cerului, jucându-se de-a cercul, dădeau rotocoale” (Reflexul tribului).

Eul trăiește drama modernității, a pierderii sensului și în mod paradoxal, a libertății („nimeni nu e liber, mreje interioare țin neînduplecat socoteala sângelui” –

³ Mircea Eliade, *Sacral și profanul*, Ed. Humanitas, București, 1992, p.145

Banalizarea umbrei); înstrăinarea de lume este dublată de înstrăinarea de sine, iar totul pare a căpăta contururile unei răni („viața e un exil în propria carne. nici un joc, nici o improvizație. / oamenii sunt nefericiți în atâtea feluri. tristețea se dilată / de la zgomot spre surzenie, tăcere, niciodată liniște” – Povești fără personaje). Permanenta luptă cu timpul amplifică sentimentul acut al nefericirii, al zădărniceii; timpul capătă astfel dimensiunile unei suprateme: „nările tăcerii vuiau nepriceput anunțând trecerea” (Mitologii recurente), „bătăile inimii – false armistiții ale clipei” (Alb, cusur), „la bursa trecerii timpului / caut garsoniere fără confort” (De la zero încolo), „captiv în memorie, rană închisă la o oarecare bursă, / cumpăr ceasuri / pe sinusurile rutinei toate fixate aiurea / limbile lor cadențând tropotele reci ale secundeii” (Zgomote și îndoieli), „și fiecare clipă e un pat de moarte / și fiecare om, naiv, îndrăzneț și risipitor, o clipire a clipei” (Pledoarie pentru o frunză-n vânt), „timpul rămas fără anotimpuri se crapă în zile anodine” (Deflorată, lumina – surâs clandestin).

Singurătatea e drum spre sine; deși apăsătoare conferă eului necesarele clipe de intimitate, de liniște; tocmai de aceea, spulberarea singurătății prin prezența femeii pare a fi o profanare: „în creștetul nopții timid contagiind singurătatea cu tine, / mă ascund într-o bătaie de ceas și te regăsesc” (Linia întreruptă).

Visul rămâne asociat simbolic păsării în mișcare ascensională, el este resimțit ca „semn între carte și suflu, semn între noi și uitare”, sfidând, o dată în plus, chiar dacă vremelnic, timpul. Deși postulează existența ca pendulare între real și imperativ („șerpuind printre punctele de suspensie ale pulsului / între *indicativ* și *imperativ*, / viața e un neînțeles”), eul nu-și refuză visul („petreceam eroarea din subtext cu patimă interzisă/ minunată”). Femeia este idealizată și abia acum devine subiect al dorului: „tu nu ești, femeia nu există, există doar un soi de umbră / care naște și plânge”, lacrima rămânând efigie a apei primordiale, simbol al durerii și al intercesiunii.

Finalul volumului este marcat de un text cu profunde conotații: Addenda corrigé (Tăceri compromise) se vrea a fi un text explicativ, dar în egală măsură, justificativ. Zborul pare a fi iremediabil compromis: pasărea, fluturii și vulturii sunt înlocuiți cu „imperfecte zmeie de hârtie”. Înălțarea prin spirit, prin cuvânt, prin artă este repudiată. Trădarea cuvintelor pare a fi de necontestat: „cununiile se lepădau a

treia oară”. Funcția zborului este anulată, pentru că dimensiunea estetică se construiește în detrimentul celei practice, lăsând în urmă mișcarea nedefinită fără scop și sens a individului – prizonier în cercul claustant al clipei și al sângelui: „aripile de pluș ale patimii se deslușeau vinovat, haotic, / a nedumerire scrâșneau niște pleoape mecanice, / când yin, când yang, când ding, când dang.” Frigul, senzație prin excelență interioară transcrie cu minuțiozitate solitudinea eului dincolo de excursul din marginea cuvintelor: „plânsul, în cadențe cuprinse de frig, nevăzut se făcea, / inima, gândul, lup-dup, lup-dup, tăceri compromise”. Plânsul păstrează valențe catabazice, dar este în aceeași măsură cathartic. Tăcerea compromisă prin cuvânt nu este în fond un sacrilegiu, frigul putând fi anulat, probabil, printr-un viitor volum.

Marinela Pîrvulescu

INIMA POETULUI

Inima poetului de față e un val care se zbate clipocind pe linia țărmului unui cap al unei mări ce se tot scufundă pe sine, în căutarea unei realități obiective, scoțând la suprafață leșul unui adevăr subiectiv, la începutul căruia, ca la orice început, frica trebuie să fie primul țărș bătut în cap de loc. La mejdine se mai umblă, toate liniile drepte care ne delimitează de vecini sunt nisipuri mișcătoare.

Cel mai simplu semn e teama din capătul relativului loc. „de lucrurile simple să nu te atingi” (Hymenra). Parabola fiului risipitor e adusă la zi: fiul nu mai are părinte, frate, casă, masă, vițel îngrășat sau slugi. E singur și nu mai regăsește nimic din ce-a lăsat, poate și ca dovadă că nimic din ce lași în urmă nici nu există până la urmă.

Dacă se gândește, oare și trăiește? „cuptoarele minții coc neastâmpărul firii,/ vin întrebări ca la un praznic./ câtă însingurare în oase! (Gând căzut).

Poezia lui Daniel Murărița este o parabolă pe care numai cine nu are ochi de văzut și urechi de auzit o mai poate pătrunde, căci, de fapt, ea trebuie să-l pătrundă pe el.

Nu poate de simțuri, de idei, de credințe. Doar omul mai lipsește din om. Cine are curajul să-l caute măcar?

Figurile de stil ale acestui stil, nu sunt metafora, epitetul, comparația, ci: bisturiul, frânghia, pumnul, ironia.

Panoplia celor înșirate așteaptă într-o vitrină ce inspiră sfințenia și suspansul.

Contrastul dintre atmosfera de muzeu a versurilor și tablourile realității descrise, face ravagii: răstoarnă, izbește, dă de înțeleș, ț-i-o zice în față, pe limba

clipei. „În odăi suspendate aiurea coaste rupte/ pe o pantă abruptă alunecam/ ne iubeam în sistem paușal.” (Lux Aeterna)

„Fricometrul”, montat în poziție de lotus, nu dă semne de nimic. „după dragoste rămâne doar cuvântul, îmi tot spun/ și mă strâng în poziție fetală/ și mor” (Lotus).

Dezacordurile mirării poetice frâng linia orizontului în segmente de trăire comună, omenească, la zi. Seamănă mult cu limbile din ceasurile noastre.

„pe dinăuntru,/ sparg cimentul certitudinii cu o alta,/ îndrăzneală imediată, spirală atavică, protocol al rutinei/ această nerostire la timp./ supralicitez în gol – când e să fiu sincer –,/ uit să-mi revendic îmbrățișările,/ devin chirurg, operez fără anestezice/ pește, memorie a peștelui, pradă, prădător/ ca un circuit în care apele/ doar stau de vorbă amintindu-și/ capătul lumii” (Pledoarie pentru o frunză-n vânt).

Întors la capătul lumii, poetul zâmbește perplex, neputând să ne spună pe nume, căci nu sunt ale noastre decât cu numele.

Resemnat, umil și trist ca un pui de căprioară care-și vede mama în colții fiarei, aleargă puțin, zăbovește mult și pornește cu măsură *în căutarea fricii*.

CE ROST AR MAI AVEA...

Ce rost ar mai avea să reții amintirile de pasăre, când fericirea a murit cu zâmbetul pe buze, ce rost mai are să visezi când tu „te afunzi în întuneric, cum ciuturile cad, goale, în fântâni”? Trebuie să uiți câteva clipe de tine, confundându-te cu piatra care se rostogolește, tocmai pentru a-ți putea da seama ce înseamnă cu adevărat uitarea de sine.

Dacă m-ar întreba cineva ce simt când îl citesc pe Dan, aș spune: îl simt ca o planetă dintr-un sistem solar necunoscut, pe care s-ar realiza o singură formă de viață. De fapt, a-l citi pe Dan înseamnă să încerci să te identifici cu el, uitând reperele exterioare, acceptând lumea în interiorul căreia pătrunzi, cu sau fără voia ta, ca pe singura posibilă. Desigur, reîntorcându-te în cărțile lui, peste luni sau peste ani, vei găsi o altă lume, mereu și mereu alta, neobișnuită, cu o mișcare permanentă și tumultuoasă a sentimentelor.

Cum e și firesc (subiectivă fiind când e vorba despre Dan, recunosc), n-a fost dificil să stabilesc contactul afectiv; am intrat în lumea lui fără nici o restricție. Nimic din ermetismul pe care îl presupuneam/sau îl presupun alții. Tocmai apropierea asta mi-a transformat contactul afectiv într-o enigmă. Mă simt ca un locuitor al trăirilor lui, uitând și neuitând.

Prin oricâte avataruri a trecut frica tristiană⁴, poezia și-a păstrat calitatea, a definit permanent vibrația lăuntrică, atitudinea unui „eu” extrem de sensibil față de anumiți stimuli exteriori; și-a păstrat felul aparte de a trăi diferitele ipostaze ale existenței sale. Dotate cu toate atributele omenescului, cu virtuți dar și cu vicii de un

---

⁴ Dan Tristian – pseudonimul literar

senzualism violent, cu un dinamism și o frenezie diabolică a simțurilor, versurile se așază la antipodul oricărei liniști (ca punct de sprijin).

Jocurile de-a iubirea îi rămân, oarecum, suficiente lui însuși, atunci când trăirea se petrece pe fondul tulbure al realității. În fața fricii rămâne numai puterea de supraviețuire a iubirii, cu toate formele ei, cu toate clipele ei e răgaz, cu toate momentele ei de odihnă, cu toate spațiile ei de singurătate.

Toate acestea sunt tot atâtea secole de emoții îndelungate, de durată interioară, infinită, a timpului. Uneori ai impresia că Dan fuge de sine, că nu are liniște, că se contemplă îndelung în oglinzi, pentru ca în secunda următoare să ardă sufocat de emoții, să se cutremure la gândul păcatului, să cadă pradă vinovățiilor cele mai intime, mai greu de explicat și de înțeles, mai inefabil.

Pe Dan trebuie să-l descoperi treptat. Ca să-l pricepi, ca să pătrunzi în el, ai nevoie de timp și de răbdare, de intuiție și de o adâncă potrivire interioară. Uneori simți că-și epuizează subiectul, tăind adânc și crud în sentimente, pentru ca apoi, neașteptat, să revină în abandonarea sa, să deschidă brusc planuri noi, să instaleze un tulburător sentiment al infinitului.

Nici nu ar trebui să ne mire faptul că apelează adesea la metafore și imagini bizare, stranii, creând o atmosferă fantastică. E ca și cum se lasă fascinat de sămânța aruncată la marginea drumului și așteaptă, neliniștit, să încolțească, generând întâmplări neprevăzute, fără a se putea sustrage.

Frica lui are nevoie de spațiu, nu se mulțumește cu o cameră mărunță. Ea vrea să se întindă, să călătorească, să vadă până unde poate ajunge, transformată în frunză, coborând lin pe ape sau bulucindu-se într-o cascadă. Frica lui se aude cum cântă; la început nu se aude aproape nimic, apoi, puțin câte puțin, urcă, urcă, urcă... până anticipăm că se va petrece ceva, pentru ca apoi să încetinească intenționat, ne face să ne ferim, ne obligă să ne ascundem. Dacă te opui, te îneci; singura soluție este să te lași dus, să te lași absorbit.

Așa stând lucrurile, Dan e omul de lângă noi, din noi, dintre noi. A-l recunoaște ca făcând parte din ființa noastră este elementar. Înțelegeți?

Eugenia Reiter

DANIEL MURĂRIȚA

CĂUTAREA FRICII

Adesea critica este o formă în care se toarnă poezia și nu poetul, uneori departe de rădăcinile scriiturii dintâi. Se compară stiluri, se caută asemănări, se face recurs la corifeii poeziei anterioare sau dimpotrivă se subliniază originalitatea. Prezentarea ocolește profunzimea trasând linii prea generale sau formulând comodități lingvistice, rezumate la perspective.

Mi-e aproape imposibil să vorbesc despre poezie mai mult decât o face ea despre sine. Dintru început sunt tributari subiectivității cu referință la volumul „în căutarea fricii”, menționând că mă constituie în unul din martorii tăcuți ai drumului de la „Duminica sinelui”⁵ și până la „Cerulea ca o pată”. Cu toate acestea nu cred că este vorba de un timp între cele două împliniri poetice. Mai degrabă cred că sunt momente care-l separă pe poet de sine, pergamente presărate din când în când de *eul* plecat, poate în speranța reînțoarcerii sau de teama uitării drumului înapoi.

Risc să spun că avem de a face cu o poezie *înăuntrică*, genezată din vârtejul care împinge lumea în cavernele sinelui unde până și frica trebuie reconstruită, unde metafore și obiecte se contopesc. Dispar granițele între obiecte și cuvinte iar organicul se amestecă alături de anorganic într-un circuit lume interioară–lume, decorat pe alocuri cu accente sacre. Se înmulțesc trimiterile către simboluri religioase în care Dumnezeu este de obicei cuminte, modelabil, unde moartea își face de cap iar îngerii de obicei lipsesc.

Căutarea fricii însăși este o frică, căci rănilor nu sunt autoflagelări, ci își împlinesc ființa din exterioritate, vin dintr-o lume transpusă în simbol, apoi

---

⁵ Volumul de debut semnat Dan Tristian

interiorizată. Ieșirea din circularitate, din model, creează nedumeriri și temeri, portretul firesc al celui dezlegat din peșteri și care o dată ieșit constată că lipsește soarele. Rămâne totuși calea înapoi și contemplarea focului, a umbrelor, rămâne doar conștiința de a fi fost dezlegat. Pare că, înspăimântat de viață, își zidește singur intrarea în peșteră, ca singurul sacrificiu valid al întemeierii, al redestrămării și a certitudinii că sufletul nu va ieși. Limita este negație, neoprire și necuvinte. Omul se termină acolo unde se termină cuvântul iar singura modalitate de a vedea dincolo este să bați cuie în cruci, să dai găuri în necuprins, apoi să te uiți prin ele ca și cum ai privi pe gaura cheii. Timpul nu dă senzația de curgere, ci doar de vagă succesiune, lipsind motivat la întâlnirea cu sinele, chiar prin neprezența semnelor de punctuație. Doar moartea mai amintește de el uneori, fără precizări fixe. Singurătatea propune un dialog în oglinzi deformată, fiecare redând o altă imagine, o altă rană, schingiind trupul în mulțimi de forme, descărându-l până la nivel celular.

Calea către frică rămâne deschisă și în același timp utopică, căci a căuta este un efort rațional de a găsi ceva ce nu este rațional. Unificarea conștiinței cu metaconștiința care înseamnă teama este o dialectică dezirabilă, căci nu este vorba de un sentiment al necunoscutului ci al incompletitudinii cunoașterii.

Daniel Pătrășință

DES_COMPUNERI

O foaie A3, hârtie mototolită, scris mărunț: „Media aritmetică a tuturor neliniștilor e tăcerea. Reducere la zero. Sentimentul că o aripă de înger se aproprie să-ți șteargă fruntea de sudoare, [perspectiva unui evantai de oase] – chipul ce se întrezărește printre liniile albe, deziluzia unei atingeri aspre, omul...”

Afișul acesta, fără a avea pretenția vreunei prezentări coerente și nediluate, l-am dezlipit cu răbdarea unor bătrâni taxatori de bilete de pe retina unui cinematograf vechi, un sanatoriu pentru sunete dezmembrate și imagini devoalate crescut în negura interioară a fiecăruia dintre noi, după fiecare întâlnire. Stătea acolo, în buzunarul interior al hainei, împăturit ca o scrisoare de dragoste trimisă unei femei care a murit demult. O bancă verde era punctul nostru de sprijin, locul de proiecție în fața căruia nopțile își așezau ecranele din pânză arsă tivită cu margini de blocuri și ferestre aprinse. Urma să moară o carte...

În dozele de bere se închegase o așteptare lungă, o simțea pe limbă după fiecare înghițitură. Să cinstim memoria...

– S-o cinstim!

– Așa se bea, așa se bea la orice înmormântare, numai că la cărți se așteaptă mai mult, e ca și cum ar trebui să cumperi bilet la fiecare mort ce dă să intre în tine... Să te vadă din interior.

– Deh, publicu' și apucăturile lui...

– Dap.

– Cât timp îi ții p'ăștia pe afară e totul în regulă.

Cuvintele pe care le-am înghițit se mișcă vesele prin stomac, ca niște pastile pentru indigestie.

ÎN CĂUTAREA FRICII

- Pesemne sufletul unei cărți neieșite pică greu.

- Depinde

- De ce?

- De calitatea hârtiei!

Un răs mentolat ne unse plăcut gingiile / dădurăm amândoi cu bere, să treacă mai repede... Mai erau 3 doze în pungă.

- Păi și când or intra ăștia, ce ne facem?

- Trântim ușa de carton după ei, să nu mai iasă! Pân' să moară tot trag spre ieșire ca muștele!...

Din nou răs, la mine starea de mentol dură / duru mai mult – nu mai aveam bere... Cu o mișcare incoștientă mai scoase o doză din pungă și o întinse spre mine... Rămăseseră 2.

- Și dacă vin mulți?

- Să vină?

- Nu am avea locuri.

- Ar sta în picioare. La astfel de evenimente, de obicei, vin câți trebuie, e ca la pomană, se așează în jurul unei mese doar cunoscuții și își mănâncă de pe foaie, se bucură în tăcere, cică servesc din mort, îl asimilează, îi mai dau o șansă să trăiască prin ei.

- Și apoi ?

- Apoi, ce?

- Ce se întâmplă?

- Ce să se întâmple. Până să simtă ei că-i gustul propriei cărnii va fi deja prea târziu, se vor autodevora pân' la ultima bucățică.

Punga mai foșnește o dată... Conturul ultimei doze se vede bine prin folia de plastic, iese în relief, se lipește de aluminiul rece ca de o față care inspiră lacom.

- Păi și cu oasele ce facem?

- Ce să facem – le topim. Am auzit că la temperaturi foarte mari se toarnă în foi A4 fără probleme .

- Da?

- Da.

Ultima bere îmi reveni mie. Nu mai puteam să înghit nimic. O așezai cu grijă sub bancă.

– O las aici s-o bem mâine.

– Las-o!

Chiti punga cu câteva gesturi scurte și o aruncă în coșul de gunoi.

– Mai uitarăm ceva!

– Ce?

– Afișul cel nou... Ce facem cu el? N-avem încă nimic pregătit...

Ridică mâna dreaptă ca pe un indicator de STOP pentru cuvinte... Mă oprii... Vocea îmi rămase suspendată la câteva palme mai în spate...

– E rezolvată.

Scoase de la piept, de lângă afișul cel vechi, un carton gros și lucios / când mi-l întinse, licări în noapte ca un dinte aruncat peste un acoperiș de țiglă. După câțiva metri, sub un felinar cu lumină portocalie, putui desluși în sfârșit literele crestate cu blândețe – „**în căutarea fricii**”.

*

„**în căutarea fricii**” e un îndemn șoptit al vocii noastre interioare. Întemnițarea într-un chip ce-l scoatem tot mai rar afară, la lumina secunde care se spovedește. E un fel de a practica exercițiul sincerității ca pe un act de mântuire a propriilor imperfecțiuni. Autorul nu prescrie o rețetă a fericirii și liniștii sufletești. „Sinceritățile” lui sunt neprietenoase, tranșează, ajung până la os, lasă în urmă scheletele unor stări de spirit din cioburile cărora cei din viitor, pasionați de arheologia sentimentelor umane, vor recompune Tyranosaurii ce au adulmecat odată, prin noi, spaima.

Florin Arpezeanu

LUCIDITATE ȘI LIRISM

În volumul „în căutarea fricii”, discursul poetic al lui Daniel Murărița și, implicit, concepția despre poezie s-au schimbat radical, în favoarea unei poezii în care sinceritatea și sensibilitatea se potențează reciproc, sub semnul unei moderne formule lirice.

Respectiva formulă nu exclude reculul existențial (care justifică titlul cărții) și, pe de altă parte, nici ofertele unei atitudini protestatate al cărei resort este însuși elanul vital contrariat de un context ostil. Aceste „componente” fuzionează, în proporții variabile, în texte energice și care se derulează într-o modalitate ce asigură necesarul echilibru între luciditatea auctorială și lirismul frământărilor interioare, între percepția fotografică a realității și raporturile afective de tip grav cu o lume ale cărei nefaste devieri sunt denunțate fără eufemisme și echivocuri.

Tensiunea discursului, fervoarea imagistică, precum și gestionarea cu precizie a fiorului poetic, într-un regim de tip nonconformist, sunt aspecte ce conlucrează în spiritul unei experiențe lirice performative.

Mircea Bârsilă

„IUBIRI CONTONDENTE”

Un poet al iubirilor contondente, astfel l-aș numi pe Daniel Murărița. El caută disconfortul cu lumânarea pentru a-l transforma în stare de grație. Nu are încredere în nimeni, ci numai în steaua lui. Nu se bazează pe nimic, nici într-un caz pe circumstanțe favorabile, ci numai pe forța inegalabilă a cuvântului, pe care o poartă cu demnitate într-o lume pe care o presupune din start ingrată. Este pregătit pentru tot ce-i mai rău, ca un adevărat luptător. Ghicesc printre rânduri un caracter bun, care susține o poezie autentică: „raiul e o maternitate, o cameră albă în care culorile,/ în așteptări prelungite, trebuie născute cumva./ noi nu aveam mamă, înfrânții nu au inimă, nici zbateri alienate./ ghemul de închipuiri încâlcit viermuia sacadat în cernerea sângelui./ noi nu am fost zeii capricioși ai clipei, umbra orgoliului nemăsurat,/ tăcerile noastre s-au scăzut între ele, lăsându-ne verba neîncheiată,/ iubiri contondente, frici line și îngăduite vor reveni.” (Vulgata)

Carmelia Leonte
Revista Poezia, „Poezie și trudă”,
iarna 2012

cuprins

DIMINEȚI INTERIOARE

Ferpar	7
Hymenra	9
Gând căzut	10
Eutopia	12
Lux Aeterna	13
Mitologii recurente	14
Actul 2.1	16
Dezacordurile mirării	18
Lotus	20
Divinație	21
Alb, cusur	22
De la zero încolo	23
În apărarea umerilor	24
Avatar	26
Zgomote și îndoieli	28
Pledoarie pentru o frunză-n vânt	30
Poem cu umăr	32
Ușor anacronic, ușor ancorat	34
Despre deznădejde, înstrăinare și ironie	36
Spectral. Jocul interior	37
Îmblânzitorul de obiecte	38
Negru dens	39
Scrisori neîncheiate	40

Joc ascuns	41
E, să-i spunem, liniște	42
Oase din calc	44
Respir	45
Dumnezeu nu e dintr-o bucată	46
Mori	48
Inimi de hârtie	49

TRISTEȚI UTOPICE

Prejudecata cărnii	53
Verso	54
În zodia grabei	55
Povești fără personaje	56
Banalizarea umbrei	58
Rădăcini	59
Reflexul tribului	60
Contururi. Golul ca absență	61
Linia întreruptă	62
Îndoiala mea	63
Semn	64
Deflorată, lumina – surâs clandestin	65
Cartografia unui vis pierdut	66
False încercări euharistice	67
Asasinarea conștiință a rostirii	68
Camera albă	69
Note secundare	70

În portul cuvântului	72
Vulgata	74
Ceasurile unui dor rectiliniu	76
Tango	78
Imprecațiile sângelui	79
Taina, în felul meu	80
Despre sfinți cubiști	82
Ora fixă a tăcerii	84
Portret în creion	85
Neputințe și echinox	86
Nestăpânită pofta	88
Mister	89
Limita e atunci când mă tem	90
În spatele liniei	92
Efectul de seră al singurătății	94
Reflux pățimaș	96
Ecouri	98
Poem cu 7 virgule și un punct	99
Devenind o vină	100
Tăceri compromise	101
PERSPECTIVE	103

Prima impresie a lecturării poeziei lui Daniel Murărița este cea privitoare la un „dicteu” postmodern, plin de corporalitate, nu neapărat surrealist, dar de o spornică și surprinzătoare asociație lexicală, mai totdeauna neologistică și centrifugal imagistică.

Pe sub această devălmașă „pilitură” denominativă și dincolo de întrezărirea eului poetic în versuri care mai mult ascund decât devoalează, se simte spiritul, mai totdeauna apăsător, al unui introvert lucid, cu obsesiile și dramele sale, pentru care poezia este deopotrivă radiografie a lumii și existenței, refugiu, regăsire de sine și instanță mântuitoare. După aceste linii de forță magnetică se organizează, deocamdată, acest discurs poetic, cât mai apropiat de ipostaza unor decantări clarificatoare.

Zenovie Cârlogea